

mig slaaende. Den ærede sidstnævnte Land-
 thingsmand fremkom med en Udtalelse, som
 det er ganske overordentlig farligt at ind-
 præge i Folks Bevidsthed, nemlig den, at
 Ubejendtskab med Lovene skal have nogen-
 somhelst Indflydelse. Det er en gammel
 Sætning, at Ubejendtskab med Lovene, selv
 hvor det fremtræder paa en ganske ander-
 ledes slaaende Maade end i nærværende
 Tilfælde, er Noget, der slet ikke gjælder.
 Det er en Sætning, vi maa holde fast ved
 i hele vor Retsstilstand, at Ubejendtskab
 med Lovene gjælder ikke, men Enhver er
 pligtig til at kjende Lovene, ikke alene Straffe-
 lovene og den Slags Love, men ogsaa de
 Love, som ere til Begunstigelse for ham
 selv, og naar nu denne Lov, som det er be-
 mærket, har været gjældende i halvandet
 Aar, kan man ikke paaberaabe sig en mulig
 Ukjendtskab til den som et Argument for at
 forlænge Lovens Tilværelse, naar der ikke
 er andre Grunde derfor; men det forekom-
 mer der mig rigtig nok paa ingen Maade at
 være. Da vi i forrige Samling forhandlede
 om Loven, var mit Hovedargument mod
 Vedtagelsen deraf det, at den indeholder en
 Uretfærdighed, og dette Argument kan jeg
 ikke komme bort fra. Den er en Begun-
 stiggelse for de mere Velstillede, men derimod
 ikke for den fattige Del af Eiendomsbesid-
 derne, og Loven har den store Feil, at Læg-
 mand ikke paa nogen Maade kan forstaa
 den. En Mand kan ikke forstaa, at naar
 hans velhavende Nabo konverterer sine Penge
 for at tjene derved, skal han være fri for at
 betale Noget; men naar han selv paa den
 anden Side er saa uheldig stillet, at han
 maa laane et yderligere Beløb, skal han,
 den Fattige, betale. Min Mening gik nu
 ikke igjennem i Fjor, men jeg kommer frem
 med den igjen i Aar, fordi det forekommer
 mig, at om man end i Fjor havde Grunde
 for at give en saadan Begunstiggelse til En-
 kelte, skal man ikke fortsætte med Noget, som
 dog egentlig er en Uretfærdighed. Jeg huf-
 fter godt, at det ærede Medlem, som nu
 reiste sig for at begjære Ordet (Breinholt),
 i Fjor, som jeg ogsaa udtalte, i sin Betæ-
 ning selv havde reserveret, at det var en
 daarlig Lov. Jeg huffer ikke, hvad der
 stod; men det var meget reserveret, at det
 ærede Medlem som Ordfører for Mindre-
 tallet anbefalede Loven; han saa meget godt
 Feilene, men havde dog sine Grunde til
 alligevel at anbefale Loven. — Hvad angaar
 Spørgsmaalet om Tab for Statskassen, vil
 den ærede Finantsminister, som formentlig
 vil tage Ordet, vel selv fremhæve det. At
 man skal vedtage dette Lovforslag for at be-
 gunstige Efternølerne, synes jeg ikke, at der

er nogen som helst Grund til. Det ærede
 Medlem, som først talte, den 1ste Land-
 thingsmand for 8de Kredts (Breinholt) sagde,
 at i de trange Tider bør man vække Land-
 mændene en hjælpsom Haand. Ja, det er
 jeg ganske enig med ham i, og det skulde
 jeg paa ethvert Punkt være villig til; men
 det er netop det, man ikke gjør; man vækker
 ikke de mest Trængende en hjælpsom Haand,
 men dem, der have Raad til blot for at
 tjene Noget at konbinere deres Penge,
 vækker man en hjælpsom Haand, ikke de fat-
 tige Landmænd, der virkelig trænge. Det
 Argument forekommer mig derfor ikke at
 kunne have nogen Betydning. For mig
 staar det saaledes, at man i Fjor i et vel-
 villigt Dieblit og navnlig efter Anbefaling
 af den ærede Finantsminister vedtog en
 Lov, som der kunde være Meget at sige
 imod; men nu at fortsætte, selv om det, som
 det ærede Medlem fra Herning (Th. Niel-
 sen) udtalte, men hvad jeg alligevel vil
 sætte et Spørgsmaalstegn ved, skulde blive
 allerfjerdste Forestilling, hvad der ingenlunde
 er givet, kan jeg dog ikke gaa med til, og
 jeg kan derfor ikke stemme for Lovforslaget.
 — Det ærede Medlem, som jeg hentydede
 til, gjorde en Bemærkning med Hensyn til
 Panteattester og stillede et Spørgsmaal til
 den ærede Finantsminister. Jeg skal ikke
 foregribe den ærede Finantsministers Svar
 derpaa, men som gammel Retsbetjent vil jeg
 blot gjøre den Bemærkning, at en Pante-
 attest er ikke alene en Attest for en bestemt
 Gjæld paa en Eiendom, men det er en At-
 test fra vedkommende Rets skriver angaaende
 Eiendommen i dens Helhed, om dens Hart-
 korn, om hvilken Gjæld der hviler derpaa,
 om hvilke Servituter der er derpaa, o. s. v.,
 og Betalingen for Panteattesten reitter sig
 ingenlunde efter Værdien af de Penge, der
 staa i Eiendommen. Naar man forlanger
 en Panteattest for en Eiendom, der er 100
 Kr. værd og for en, der er 100,000 Kr.
 værd, koster den lige meget, og det vil der-
 for være meget uanselig, forekommer det
 mig, saalænge man har den nuværende Spor-
 tellovgivning, saalænge den ikke er forandret,
 at gjøre nogen Forandring med Hensyn til
 Spørgsmaalet om Gebyret for Panteattester.
 Ja, man kunde gaa den Vej at sige, at alle
 Panteattester skulle gives frit. Det vil jeg
 ikke sige Noget imod; men at sige f. Ex., at
 for de større Laan skal Panteattesten betales,
 men ikke for de mindre, tror jeg slet ikke, at
 der kan være Spørgsmaal om. Iøvrigt vil
 jeg ikke unnlade at bringe i Erindring, at
 Justitsministeriet har viist en stor Liberalitet
 med Hensyn til den fremtidige Benyttelse af
 Pantebøgerne, idet Ministeriet har givet det